

[Henry Christensen]

svar over for folketingets placering, når landets vigtige sager skal afgøres. Statsministerens fremgangsmåde har i hvert fald næppe uden for hans egen kreds af tilhængere bidraget til at styrke folkestyrets anseelse i denne situation.

At situationen har udviklet sig, som tilfældet er, er vel en logisk konsekvens af det ensidige parlamentariske grundlag, regeringen efter valget og under de senere vigtige politiske afgørelser har søgt. Det burde have været forudset; et gammelt ord siger jo: „mands vilje, mands himmerige“. Statsministeren har fået sin vilje; hvor meget himmerige han mener at befinde sig i, står mig ikke helt klart. Men allerede Holberg føjede jo spørgende til: hvor længe var Jeppe i paradiset?

De to lovforslag angives jo også nu i dag af hr. Per Hækkerup at være følger af devalueringen. Efter venstres opfattelse camouflerer regeringen her alt for tydeligt den barske virkelighed. Nogle har endda hævdet, at det måske følt som bekvemt for regeringen, at devalueringen kom og kunne skjule følgerne af den foregående økonomiske politik og den stilling, vi var i.

Hvis vi nu ser på arbejdsministerens forslag om nedfrysning af en dyrtidsportion, så begrundes det af hensynet til konkurrenceevne og beskæftigelse. Men hvad var devalueringens selvstændige formål? Det var jo at øge i sig selv den danske konkurrenceevne. Devalueringen skulle efter regeringens egen opgivelse bevirke, at danske virksomheder nu kunne sælge varer til lavere priser i udlandet og alligevel få det samme antal kroner hjem i indenlandsk mønt. Hvis vi ikke havde devalueret, er stillingen dog vel den, at så havde en indsats for at sænke det danske konkurrenceniveau været så meget desto mere nødvendig. Mon man derfor ikke tjente sin egen sag og en saglig behandling af landets økonomiske problemer langt bedre ved åbent at indrømme, at også uden devalueringssituationen — og måske især uden den — var Danmarks økonomi i en så dårlig forfatning, at en omfattende økonomisk sanering og en erhvervsvenlig politik var fornøden for at sikre produktion, afsætning og beskæftigelse. De barske, ubehagelige kendsgerninger omkring dansk økonomi er jo for det første, at Danmark på tredje

år i træk har et kæmpeunderskud på sin betalingsbalance over for udlandet og endda i år med klart voksende tendens. For det andet, at vi også inden den 18. november her i landet lå i spidsen, endda kraftigt i spidsen, hvad inflation og omkostningsforøgelse angår. Og for det tredje, at vi har en rekordagtig høj rente uanset stærke bestræbelser, også i sidste måned enorme bestræbelser, fra Nationalbankens side for i virkeligheden ved hjælp af skatteydernes penge at opkøbe store mængder obligationer. Derfor ville det være rigtigt at erkende, at det, Danmark står over for, langt mindre er spørgsmålet om følgerne af devalueringen, end det er følgerne af den økonomiske udvikling og politik, vi har haft i dette land.

Hvad angår den dyrtidsportion, som regeringsforslaget omhandler, drejer det sig da endelig heller ikke særlig om en dyrtidsportion som følge af devalueringen, men om en dyrtidsportion som følge af den i forvejen eksisterende inflatoriske udvikling her i landet. Det mest givne er jo, at man nu foreslår, der skal udbetales én dyrtidsportion; om virkningerne af den taler hr. Per Hækkerup øjensynlig slet ikke. Men det næst givne er jo, at i pristallet i oktober var allerede de 2 points hjemme til den næste dyrtidsportion. I de 3 måneder, der derefter følger, november, december og januar, i hvilken periode også den årlige huslejeregulering indregnes, er der vel ingen, der alvorligt kan tro på, at vi skulle få en mindre stigning igennem de foregående måneder, og det vil sige, at allerede i kraft af den bestående udvikling er den anden dyrtidsportion uden hensyn til devalueringen hjemme. Det er derfor nok mere realistisk og derfor også redeligt at gå ud herfra. Men det gør naturligvis ikke standsningen af en svikmølle, som alle og nu også hr. Per Hækkerup i dag kan se er en trussel mod beskæftigelsen i den del af dansk produktion, som skal konkurrere med udlandet, mindre nødvendig. Hvor ofte har det ærede medlem og hans partifæller ikke fejlet det fuldstændig ned af bordet — de ræsonnementer, han i dag anlægger! Da jeg under erhvervsdebatten stillede statsministeren spørgsmål på dette grundlag, afviste statsministeren overhovedet at gå ind i en drøftelse med mit parti derom.

Jeg vil da gerne på ny som forleden aner-